

fra Ministerens Side. Det var i 1858 ganske rigtigt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Rimestad) har gjort gjældende, navnlig Tscherning, der stod Fadder til dette Forslag om at overlade Theatret en friere Disposition over sit Budget. Det var Tscherning, der førte Ordet herfor, og han motiverede det paa den Maade, at han sagde: Vi vilde give Theatret et bestemt Tilskud, det skal have disse 50,000 Rbl. om Aaret, og saa vilde vi ikke høre et Ord mere fra det; kan Theatret saa ikke komme ud af det dermed, maa det, mine Herrer, gaa fallit, og naar det er bragt dertil, bliver det nødt til at komme til os og sige: Hjælp I nu til at faae Theatret ordnet paa den Maade, I ønske, og overlad det til en privat Mand; det var dette, Tscherning ønskede. Tscherning vilde have, at Administrationen skulde tvinges ind paa denne Vej, idet han mente, at det kun var Administrationen, der var i Stand til at tage Initiativet til et saadant Skridt, men den skulde derfor igjennem Beslutninger og deres Konsekvenser drives ind paa denne Vej. Jeg siger, at, hvilken Tvivl og hvilken Strid der end kan føres om den legale Form for den Bemyndigelse, hvorom der er Tale, saa vil dog Ingen sige Aludet end, at den Bemyndigelse, den Overenskomst, der formentlig blev truffen, og efter det ærede Medlems Mening med Hensyn til Reserveconden, er fket under Forudsætningens Form. Altsaa, naar det gjælder om at faae at vide, hvad der var Forudsætningen, saa var det netop den, at Theatret skulde være stillet paa en saadan Maade, at vi Intet mere skulde høre fra det, at det maatte staa og falde med Tilskudet af de 50,000 Rbl.; men dersom den Slutning, som ærede Medlemmer vilde drage ud af denne Forudsætning, skulde holde Stik, saa maatte de med det Samme kunne vise os, at Theatret har holdt dette, at Theatret har holdt sig denne formentlige Overenskomst efterrettelig. Dette skulde de imidlertid have overmaade ondt ved at vise, da det tvertimod foreligger klart nok, at den er brudt. Jeg skal ikke minde om de 50,000 Rbl. aarlig i Tilskud, det var ingenlunde det Æneste, Theatret fik i de følgende Aar; jeg skal ikke nævne de c. 70,000 Kr., der ydes til Pensionisterne, det var allerede anerkjendt dengang, men man gif senere ind ikke blot paa at give, men ogsaa paa at modtage betydelige yderligere Tilskud og da navnlig til Udredelsen af Sædillæg, af Lønningstillæg til Embedsmænd ved Theatret, hvilket synes at være en saa stor Detail i Theatrets Drift, som man kunde ønske sig, og dette steg i de senere Aar lige indtil 50,000 Kr. Man gav desuden f. Ex. i 1863 under Landeforgeren et Extratillæg af 34,000 Kr. o. s. v. Der er endog ydet endnu mere detaillerede Tilskud i de følgende Aar, men trods alt dette, som man kan sige var fket med Rigsdagens Billigelse — man har givet disse Bevillinger, og saa var det ikke at ændre sig

over, at Theatret tog imod dem — har Theatret fra det Dieblit, da Reserveconden forsvandt, paadraget sig Gjæld paa Gjæld i Aarenes Løb lige indtil 1865—66, hvor denne Gjæld var løbet op til et Beløb af 86,000 Kr. Da var det, at Rigsdagen saae, at det ikke længere gif an, at Statsrevisionen saae igjennem Tingre med dette Forhold; der maatte gjøres en Ende derpaa, og da blev den meget omtalte Bestemmelse, nemlig Post 7, sat ind paa Finantsloven, der skulde hindre det Forhold, som var fremkommet. Men det er jo klart, at, efterat Theatret ikke har holdt sig den formentlige Overenskomst efterrettelig, maa den efter en fornuftig Opfattelse ogsaa derved betragtes som værende bortfalden, selv forudsat, at den har været til. Mine Herrer, dersom man fra Administrationens Side, fra de Herrer Side, vilde hævde, at disse Aftaler, disse Overenskomster skulde leve op igjen i det Dieblit, Theatret fik et Overflud, altsaa med Aaret 1869; saa vilde De ogsaa se, at da maatte den første Fordring, der maatte stilles, billigvis være den, at Theatret da igjen af sit Overflud afholdt den Gjæld, det uden Tillaadelse havde paadraget sig, at altsaa disse 86,000 Kr., den ældre Byggegjæld, ogsaa maatte blive klareret først. Dersom Theatret var kommen til os i 1869 og havde sagt saaledes: Nu begynde vi at spare op, vi have hidtil ikke holdt os efterrettelig, hvad vi skulde, men nu vilde vi gjøre Bod for, hvad vi tidligere have gjort Ondt, vi vilde lægge tilside og betale vor Gjæld, naar I saa ville anerkjende, at vi da, med hvad vi kunne opspare, staa frit, saaledes at vi kunne bruge det. Havde man dengang gjort dette, saa vilde jeg sige, at der kunde have været Mulighed for, at Rigsdagen var gaaet ind derpaa, skjøndt Muligheden jo ogsaa var for, at den ikke havde gjort det, men da havde Administration fra sin Side gjort, hvad der billigvis kunde fordrres, for at man skulde anerkjende en saadan Dispositionsret, som der nu forlanges. Dette er imidlertid ikke fket; ikke alene har man ikke tilbagebetalt denne Gjæld, men man har fra Aar til Aar forøget den — i nogle Aar har man forøget den, i andre ikke — ved ikke at betale enten Renter eller Afdrag. Endelig beraaber man sig paa, ja, man siger: Lader os saa se bort fra Alt, hvad der laa forud, staa en Streg over det, i alt Fald for at faae glemt disse slemme 86,000 Kr., og lad os holde os til, hvad der foregik i 1870, da Bestemmelsen om det femaarige Tilskud blev tagen. Saa siger man derom: Der blev bevilget paa eet Bræbt 250,000 Rbl., og dette Beløb var stillet til Theatrets Disposition. Dette er en Sætning, som jeg paa ingen Maade kan indrømme. Hvad var Forudsætningen for, at Bevillingen i 1870 skulde være femaarig? Det var ikke alene, hvad det ærede Medlem for Sørg Amt's 1ste Valgf. (Zahle) igaar sagde, at man skulde have No til at bygge Theatret færdigt, thi man kund-